

עזרי מעם השם עושה שמים וארץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹמִי רַבֵּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א

וּבּו: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֲדָשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מִנְקֹד

וַיֵּצֵא – וַיִּשְׁלַח

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֶּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחֱמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של ל' חלקים

כרך ה' - חלק כ"ח

קונטרס 148

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקֹדוּ בֵּיהּ מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיום כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעיה"ק בית שמש תובב"א

חשבון מדויק על גודל הזכות לימוד של הזוהר הקדוש בשבת קודש

יהודי הלומד זוהר שעה אחת ביום שבת קודש שקול ללימוד תורה של 75 שנה בימות חול כלומר אם למדנו שעה אחת זוהר בשבת קודש שקול לפועל הנעשה מלימוד תורה במשך 75 שנה לשון ספר דרך צדיקים מהצדיק הקדוש רבי מרדכי שרעבי זכר צדיק לברכה, זי"ע: לימוד קבלה וזוהר ביום שבת במשך שעה שוה ללימוד 75 שנה בימות החול

חשבון מדויק על גודל הזכות לימוד של הזוהר הקדוש בשבת קודש

יהודי הלומד זוהר שעה אחת ביום שבת קודש שקול ללימוד תורה של 75 שנה בימות חול כלומר אם למדנו שעה אחת זוהר בשבת קודש שקול לפועל הנעשה מלימוד תורה במשך 75 שנה לשון ספר דרך צדיקים מהצדיק הקדוש רבי מרדכי שרעבי זכר צדיק לברכה, זי"ע: לימוד קבלה וזוהר ביום שבת במשך שעה שוה ללימוד 75 שנה בימות החול

החשבון בשעות יהיה: $75 \times 354 \times 10$

שוה: 265,500 שעות תורה בנגלה

(10 שעות לימוד של אברך בש"ס ביום, 354 ימים בשנה)

מבוסס על 10 שעות לימוד תורה ביום

[למעשה החשבון של 75 שנה מתייחס ל 24 שעות ביממה]

וכעת נעשה החשבון, אם יהודי יתמיד בלימוד של שעה אחת בשבת במשך

52 שבחות בשנה לאורך 70 שנה

יצא אם כך, שבשנים שנות חיים של אדם, יעלה החשבון ל:

$70 \times 52 \times 265,500 = 966,240,000$

זאת אומרת אם לומדים שעה אחת קבלה ביום שבת קודש במשך 70 שנה, עולה החשבון כמעט למיליארד שעות, והרי זה בהישג ידו של כל יהודי, ועכשיו אפשר להבין למה כל גדולי הספרדים עוררו ואמרו שבזכות זוהר הקדוש ננאל במהרה. מבוסס על 70 שנות חייו של אדם (לפי תהלים) לחשבון 52 שבחות בשנה

עכשיו תבינו אם אתם מוכה רק ליהודי אחד שילמוד שעה זוהר בשבת זכית לקבל מיליארד שעות תורה שיעמבר ב 11 דורות! בהתחשב במשפחה בת 5 ילדים** למספר עצום של אנשים: 48,828,125 של הדור האחרון זאת אומרת מספר הצאצאים של בן אדם אחד, וערך שעות של תורה משעה אחת זוהר שוה:

תורה משעה אחת זוהר שוה:

סך הכל שעות התורה:

$48,828,125 \times 966,240,000 = 47,179,687,500,000,000$ שעות,

כלומר כ- 47 מיליון מיליארדי [ביליון] שעות תורה.

וכל הזכות העצומה מכותו של יהודי אחד שקיבל על עצמו ללמוד את הזוהר וצאצאיו הלאו בעקבותיו.

החשבון בשעות יהיה: $24 \times 354 \times 75 = 637,200$

שוה: 637,200 שעות תורה בנגלה

מבוסס על 24 שעות לימוד תורה ביום

במשך 70 שנות חייו של אדם (לפי תהלים) 52 שבחות בשנה) יוצא ששעה אחת בלימוד זוהר בשבת קודש בשבועים שנות חיים של אדם

יעלה החשבון $70 \times 52 \times 637,200 = 2,319,408,000$

מיליארד 319 מיליון 408 אלף

פירושו של דבר, אם לומדים שעה אחת קבלה ביום שבת קודש במשך 70 שנה, עולה החשבון יותר משני מיליארד שעות, והרי זה בהישג ידו של כל יהודי. בהתחשב במשפחה בת 10 ילדים** שיעמבר ב 11 דורות* למספר עצום של אנשים: 100,000,000,000 של הדור האחרון כך הכל מספר הצאצאים של בן אדם אחד, וערך שעות של תורה משעה אחת זוהר שוה בדלקמן:

סך הכל שעות התורה: 2,319,408,000 מוכפל

ב- 100,000,000,000 מיליארד - $223,020,000,000,000,000,000$

שעות, כלומר כ- 223 קוונטיליון 20 קוואדריליון שעות תורה.

כל הזכות העצומה מכותו של יהודי אחד שקיבל על עצמו ללמוד את הזוהר וצאצאיו הלאו בעקבותיו. ואם חק מוכה רק יהודי אחד בלימוד שעה זוהר בשבת זכית לקבל מיליארד שעות תורה.

* כיון שנותרו לכל היותר כ 230 שנה עד 6000 שנה שזה הזמן המוצרך בגמרא לקיום העולם הזה, (מסכת סנהדרין דף צ"א: אמר רב קטינא שית אלפי שני הוו עולמא וחד חרוב שנאמר ונשגב ה' לבדו ביום). ומשך דור בימינו הינו כ 20 שנה, הרי בזמן שנותר יש מקום ל 11 דורות

** הערה חישוב מספר הצאצאים בדור האחרון:

1	x10	10	7	x10	10000000
2	x10	100	8	x10	100000000
3	x10	1000	9	x10	1000000000
4	x10	10000	10	x10	10000000000
5	x10	100000	11	x10	100000000000
6	x10	1000000	כ"ה x 100	מיליארד צאצאים	

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזה (זה חלק ג') דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף כלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר כאילו עשה כולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר כאילו למד הש"ס כולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיך, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מכיר אותך, ואתה מכיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כולו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושיה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ" אב"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, ששים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי בן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי כהונה חלק אר"ח סי' י"ג)... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדולתו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עכ"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם היום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועוד – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרוותיו בראש, ויושב בגוון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על כן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה ה'א – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עכ"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על כן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמוח לאבינו שבשמים – על כן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקבדך ובהשתחויה, שנקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מכדילים בינינו לביניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח גיחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל בחינתינו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריה אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותבונה: (תפלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עוינו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמות כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוקי רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) כי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלימודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרה על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

תפלה לרפואות וישועות

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה כמזה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשתו) [לרפואות...] [ישועות ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו [וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל וארצה ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

בס"ד, אור הגנוז לצדיקים, דיכר לו יתברך בתחתונים!

בואו וטלו חלק בהפצת הזוהר הקדוש
 בזיג ארופקי אידיש? אפזינק אפער אבר מזבד? אומערפ?
 אמת ביום הפואדעט! וכדומה...

סט זוהר היומי 6 חלקים
 בכריה קשה

ספר

הזמר

היומי

מחולק ל- 354
ימות השנה

ספר

הזמר

היומי

מחולק ל- 354
ימות השנה

ספר

חשן- חשן
סדר: ראשית
בראשית- סמן

ספר

חשן- חשן
סדר: ראשית
בראשית- סמן

בדיוק לזה חכינו ! ! !

וואו!!! קינקו
חדש מלא ישו!

זֶה מַעֲשֶׂהוּ מַעֲשֶׂהוּ!!

בְּדֵא יִפְקֹוּ מִן גְּלוּתָא!
בְּלִמּוּד הַזֹּהָר הַקָּדוֹשׁ,
יִרְנֵא אֶת הַנְּאֻלָּהּ.

בפרט למוד חכמת האמת, הוא למוד
הסבלה, הוא ראש כל התקונים, כמו
שאמר רבי שמעון בן יוחאי ז"ל, בפה מלא
דביה יפקון ישראל מלכותו, בזכות מלא
הסבלה יצאו ישראל מן הגלות. וספר דרך ש'
חיים

רבי שמעון בן יוחאי והפליץ ישר שלנו
בשמים לחיים טובים ורוחניים ומתקנים!!!
האם כל פדאי ללמד אוה"ק רבי שיהיה זה
הפליץ ישר כזה?

חֶבֶל לִי לֹא נִשְׂאָר.

גַּל הַסַּפְרִים שְׁלִי מְלָאִים עִם מֵאֲמָרִים מִן הַזֵּהָר הַקָּדוֹשׁ!

בְּזָכוֹת לְמוֹד סֵפֶר הַזֶּהר יֵצְאוּ מִן הַגְּלוּת בְּרַחֲמִים: בְּגִין דְּעִתִּידִין
יִשְׂרָאֵל לְמִסְעָם מֵאֵילָנָא דְּחַיִּי, דְּאִיהֵי הָאֵי סֵפֶר הַזֶּהר, יִפְקִין בֵּיהּ מִן
גְּלוּתָא בְּרַחֲמֵי. (וְרַעֲיָא מְהִימְנָא פִּרְשֵׁת וְשֵׁא דִּף כַּד):

[תרגום ללשון הקדש]:

משום שעתידים ישראל לטעם מאילן החיים שהוא ספר הזוהר הזה, על ידו יצאו מן הגלות ברחמים.

נערך ע"י מכוון
"באר החיים"
המרכז לביהמ"ק
והמשכון
להזמנות תערוכות
ביהמ"ק-בטל:
02-9924486

וואו !!
 תנו לי מהר את כל
 הספרים לפני שיגמר!

חֲזַקְלִי הָאֵם רֵאִית אֶת
הַסְּפָרִים הַחֲזָשִׁים מֵהַ
דּוֹלֵי יִשְׂרָאֵל אוֹמְרִים לָנוּ
חַיִּיבִים אֶתְנוּ לְלַמֵּד זֶהָר
הַקָּדוֹשׁ?

במובן שמעורל, בודאי!!! מה השאלה!
ספרים ופלאים כאלה עוד אף פעם
לא ראיתי!!!

רְאוּ נָא רְאוּ! מַה גְּדוֹלֵי יִשְׂרָאֵל
אוֹמְרִים עַל גְּדֹל מַעֲלַת וְחֵיבוֹב לְמוֹד
הַזֹּהָר!!

האם אתה יודע מה שפסקו הבית דין בשנת
תרפ"א אומרים - שכלימוד הוזהר הקדוש לא
יהיו לא יתומים ולא אלמנות ח'ו'??
ויהיה לנו שפע ברכה והצלחה בכל
העניינים

הַיִּדְעָתָּ? שָׁעָה לְמוֹד זֶהָר בְּשַׁבָּת שְׁוֹה אֶלְף
שָׁנִים לְמוֹד הַגָּלָה!!! (בֶּן אִישׁ חֵי)

שְׁהָיוּ שְׁנַיִם עֶשֶׂר שָׁבָטִים בְּבֵית
לְהִתְקַשֵּׁר עִמָּהֶם, וְאִזּוּ נִדְחָתָה
רַחֵל, וְהָיָא נִטְלָה אֶת הַבֵּית עִם
כָּל הַשָּׁבָטִים וְהִיתָה עֶקֶר הַבֵּית,
וְאִזּוּ (תהלים קיג) מוֹשִׁיבִי עֶקֶרֶת
הַבֵּית. אָמַר יַעֲקֹב, הִנֵּה הִגִּיעַ
הַזְמָן שִׁישְׁתַּלְמּוּ שְׁנַיִם עֶשֶׂר
הַשָּׁבָטִים, וְיִרְדְּאוּ שְׁהֶעוֹלָם
שֶׁלְמַעֲלָה יֵרֵד לוֹ לְבֵית וְיִתְקַשֵּׁר
[הַשָּׁלֵם שֶׁלְמַעֲלָה יֵרֵד לוֹ בְּבֵיתוֹ (וְהִתְקַשֵּׁר) בְּהֵם,
וְהַעֲנִיָּה הַזֹּאת נִדְחָתָה לְפָנָיו. אִם
תָּמוּת כָּאֵן, לֹא אֵצָא מִכָּאֵן
לְעוֹלָמִים. וְלֹא עוֹד, אֲלֵא בְּאֶרֶץ
הַזֶּה לֹא רְאוּיָה לְהַשְׁלִים אֶת הַבֵּית.
מִשּׁוּם כֵּן, (בְּרַאשִׁית ל) וַיְהִי כִּפְּאֲשֵׁר
יִלְדָה רַחֵל אֶת יוֹסֵף, טָרַם
שִׁישְׁתַּלְמּוּ הַשָּׁבָטִים.

שְׁמַע רַבִּי שְׁמַעוֹן, אָמַר, וְדָא
שְׁכַל דְּבָרֵי רַבִּי יְהוּדָה יָפִים, וְזֶה
עוֹלָה עַל הַכֹּל. וְאִם תֹּאמַר, לָמָּה
לֹא הִלֵּךְ לוֹ לְדַרְכּוֹ מִיד? אֲלֵא כֹל
זְמַן שֶׁרַחֵל לֹא הִתְעַבְּרָה
מִבְּנֵימִין, הִתְעַכֵּב שָׁם. כִּינֵן
שֶׁהִגִּיעַ הַזְמָן שֶׁל בְּנֵימִין, בָּרַח,
וְלֹא בִקֵּשׁ רְשׁוּת, כִּדִּי שְׁלֹא
יִתְעַכֵּב שָׁם, וְהִתְחַבֵּר יַעֲקֹב עִם
כָּל הַשָּׁבָטִים בְּמָקוֹם שְׁצָרִיף. ע"כ

סתרי תורה

פְּרִשְׁת וַיִּשְׁלַח יַעֲקֹב

וַיִּשְׁלַח יַעֲקֹב מַלְאָכִים וְגו'. רַבִּי
יְהוּדָה פִּתַּח, (תהלים צא) כִּי מַלְאָכָיו
יֵצְאוּ לָךְ לְשִׁמְרָךְ בְּכָל דְּרָכֶיךָ.
פְּסוּק זֶה בְּאֻרְהוֹ הַחֲבָרִים, שֶׁהָיָה
בְּשַׁעֲהַ שְׁאָדָם בָּא לְעוֹלָם, מִיד
מִזְדַּמֵּן עֲמּוֹ יֵצֵר הָרַע שֶׁהוּא
מְקַטְרֵג לְאָדָם תָּמִיד, כְּמוֹ
שֶׁנֶּאֱמַר (בְּרַאשִׁית ד) לִפְתּוֹחַ חֲטָאת
רַבִּיךְ. מִי זֶה חֲטָאת רַבִּיךְ? זֶה יֵצֵר
הָרַע.

וְכֵן גַּם דָּוִד קָרָא לוֹ חֲטָאת,
(תהלים נא) וְחֲטָאתִי נִגְדִי תָמִיד,
מִשּׁוּם שֶׁהוּא עוֹשֶׂה כָּל יוֹם לְאָדָם לְחַטָּא לְפָנָיו רַבּוֹנוֹ, וַיֵּצֵר הָרַע הַזֶּה לֹא זֶה מִכֵּן הָאָדָם מִיּוֹם
שֶׁנּוֹלַד הָאָדָם לְעוֹלָמִים, וַיֵּצֵר הַטּוֹב בָּא לְאָדָם מִיּוֹם שֶׁבָּא לְהַטְהֵר.

כְּמָה דְּאִתְחַזִּי לִיה לְמַשָּׁה, אֲלֵא דְלֹא יִכִּילַת, עַד דְּהוּוּ תְרִיסָר
שָׁבָטִין בְּבֵיתָא, לְאִתְקַשְׂרָא בְּהוּ. וּבְדִין, אִתְדַּחֲחִית רַחֵל,
וּנִטְלָת אִיהִי בֵיתָא בְּכֻלְהוּ שָׁבָטִין. וְהָת עֲקָרָא דְּבֵיתָא. וּבְדִין
(תהלים קיג) מוֹשִׁיבִי עֶקֶרֶת הַבֵּית. אָמַר יַעֲקֹב, הֵא מָטָא זְמָנָא
דִּישְׁתַּלְמִימוּ י"ב שָׁבָטִין, וְיִרְדְּאוּ עֲלֵמָא דְלַעֲיָלָא יִיחֻת לִיה
לְבֵיתָא, וְאִתְקַשְׂרָא (נ"א עֲלֵמָא דְלַעֲיָלָא יִיחֻת לִיה בְּבֵיתָא, וְאִתְקַשְׂרָא)
בְּהוּ, וּמִסְכְּנָתָא דָא אִתְדַּחֲחִית קָמִיָּה. אִי תִימּוּת הָכָא, לֹא
אָפּוֹק מִכָּאֵן לְעֵלְמִין. וְלֹא עוֹד, אֲלֵא בְּאֶרֶצָא דָא, לֹא אִתְחַזִּי
לְאִשְׁלָמָא בֵיתָא. בְּגִין כֵּן, (בְּרַאשִׁית ל) וַיְהִי כִּפְּאֲשֵׁר יִלְדָה רַחֵל
אֶת יוֹסֵף, עַד לֹא יִשְׁתַּלְמִימוּ שָׁבָטִין.

שְׁמַע רַבִּי שְׁמַעוֹן, אָמַר, וְדָא כָּל מְלוֹי דְּרַבִּי יְהוּדָה שְׁפִיר,
וְדָא סְלִיק עַל כָּלָא. וְאִי תִימָא, אֲמַאי לֹא אֲזַל לִיה לְאַרְחִיָּה
מִיד. אֲלֵא, כֹּל זְמָנָא דְּרַחֵל לֹא מִתְעַבְּרָא מִבְּנֵימִין, אִתְעַכֵּב
תָּמִיד. כִּינֵן דְּמָטָא זְמָנָא דְּבְנֵימִין, עֶרְק, וְלֹא כְּעַא רְשׁוּתָא.
בְּגִין דְּלֹא יִתְעַכֵּב תָּמִיד, וְאִתְחַבֵּר יַעֲקֹב בְּכֻלְהוּ שָׁבָטִין, בְּאַתֵּר
דְּאִצְטָרִיף. (ע"כ סתרי תורה).

פְּרִשְׁת וַיִּשְׁלַח יַעֲקֹב

וַיִּשְׁלַח יַעֲקֹב מַלְאָכִים וְגו'. רַבִּי יְהוּדָה פִּתַּח
(תהלים צא) כִּי מַלְאָכָיו יֵצְאוּ לָךְ לְשִׁמְרָךְ
בְּכָל דְּרָכֶיךָ, הָאִי קָרָא אוֹקְמוּיָה חֲבָרִיָּא, דְּהָא
בְּשַׁעֲתָא דְּבָר נָשׁ אֲתִי לְעֵלְמָא, מִיד אֲזַדְמֵן
בְּהִדִּיָּה יֵצֵר הָרַע דְּאִיהוּ מְקַטְרֵג לִיה לְבָר נָשׁ
תָּדִיר כְּמָה דְּאִתְ אָמַר, (בְּרַאשִׁית ד) לִפְתּוֹחַ חֲטָאת
רַבִּיךְ. מָאִי חֲטָאת רַבִּיךְ, דָּא יֵצֵר הָרַע.

וְדָוִד הָכִי נִמִּי קָרְיִיָּה חֲטָאת דְּכְתִיב, (תהלים נא)
וְחֲטָאתִי נִגְדִי תָמִיד, בְּגִין דְּאִיהוּ עֲבִיד
לִיה לְבָר נָשׁ כֹּל יוֹמָא לְמַחֲטִי קָמִי מְאֻרִּיָּה,
וַיֵּצֵר הָרַע דָּא לֹא אִתְעַדִּי מִבְּר נָשׁ מִיּוֹמָא
דְּאִתִּילִיד בְּר נָשׁ לְעֵלְמִין. וַיֵּצֵר הַטּוֹב אֲתִי
לְבָר נָשׁ מִיּוֹמָא דְּאִתִּי לְאִתְדַּכְּאָה.

מִשּׁוּם שֶׁהוּא עוֹשֶׂה כָּל יוֹם לְאָדָם לְחַטָּא לְפָנָיו רַבּוֹנוֹ, וַיֵּצֵר הָרַע הַזֶּה לֹא זֶה מִכֵּן הָאָדָם מִיּוֹם
שֶׁנּוֹלַד הָאָדָם לְעוֹלָמִים, וַיֵּצֵר הַטּוֹב בָּא לְאָדָם מִיּוֹם שֶׁבָּא לְהַטְהֵר.

וְיָמִיתִי אֶתִּי בַר נָשׁ לְאַתְדַּכְּאָה כִּד אִיהוּ בַר
תְּלִיסַר שָׁנִין, פְּדִין אֲזִדּוּג בַּר נָשׁ
בְּתַרְוִייהוּ חֵד מִימִנָּא וְחֵד מִשְׁמָאֲלָא, יִצְר
טוֹב לִימִנָּא וְיִצְר רַע לְשְׁמָאֲלָא. וְאַלִּין אֵינוֹן
תְּרִין מִלְּאָכִין מִמֶּשׁ מִמֶּנָּן, וְאֵינוֹן מִשְׁתַּפְּחִין
נִמְצָאִים תָּמִיד עִם הָאָדָם.

בָּא בֶן אָדָם לְהִטְהָר - אוֹתוֹ יִצְר
הָרַע נִכְפָּה לְפָנָיו, וְשׁוֹלֵט הֵימִין
עַל הַשְּׁמָאֲלָא. וְשָׁנִיָּהּ מִזְדּוּגִים
לְשֹׁמֵר אֶת הָאָדָם בְּכָל דְּרָכָיו
שְׁהוּא עוֹשֶׂה. זֶהוּ שְׁכָתוֹב כִּי
מִלְּאָכִיו יִצְוֶה לָךְ לְשֹׁמְרָךְ בְּכָל
דְּרָכֶיךָ.

רַבִּי אֶלְעָזָר מְבָאָר אֶת הַפְּסוּק הַזֶּה
בְּיַעֲקֹב, שֶׁהִקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא הַזְמִין
עִמּוֹ מִלְּאָכִים מַחְנוֹת מְמַנִּים,
מִשּׁוּם שֶׁהָרִי הוּא בָּא שְׁלָם
בְּשִׁבְטִים עֲלִיוֹנִים כָּלִם שְׁלָמִים
כְּרָאוּי, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר וַיַּעֲקֹב הִלָּךְ
לְדַרְכּוֹ וַיִּפְגְּעוּ בּוֹ מִלְּאָכִי אֱלֹהִים,
וַנִּתְבָּאָר. וְכָאן, כִּינּוֹ שֶׁנִּצְוֶה מִלְּבָן
וְהָרִי נִפְרָד מִמֶּנּוּ, אִזְ הַזְדּוּגָה עִמּוֹ
שְׁכִינָה, וְכָאן מַחְנוֹת קְדוּשִׁים
לְהִקְרִי אוֹתוֹ, וְאִזְ וַיֹּאמֶר יַעֲקֹב
כֹּאֲשֶׁר רָאָם וְגו', וּמֵאוֹתָם מִלְּאָכִים
שָׁלַח לַעֲשׂוֹ, זֶהוּ שְׁכָתוֹב וַיִּשְׁלַח
יַעֲקֹב מִלְּאָכִים. מִלְּאָכִים מִמֶּשׁ הֵיוּ
וְדָאִי.

פְּתַח רַבִּי יִצְחָק וְאָמַר, כְּתוּב (תְּהִלִּים
לד) חֲזָנָה מִלְּאָךְ ה' סָבִיב לִירְאָיו
וַיִּחַלְצֵם. הָרִי פְּרִשׁוּהָ. אֲבָל בְּמִקּוֹם
אֶחָד כְּתוּב כִּי מִלְּאָכִיו יִצְוֶה לָךְ,
מִלְּאָכִיו רַבִּים, וְכָאן אֶחָד, שְׁכָתוֹב
חֲזָנָה מִלְּאָךְ ה' סָבִיב לִירְאָיו
וַיִּחַלְצֵם. אֲלֵא כִּי מִלְּאָכִיו יִצְוֶה לָךְ
- אֵלּוּ שְׁאָר מִלְּאָכִים. מִלְּאָךְ ה'
סָבִיב - זֶה שְׁכִינָה, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר
(שְׁמוֹת ג) וַיֵּרָא מִלְּאָךְ ה' אֵלָיו בְּלִבַּת
אֵשׁ מִתּוֹךְ הַסֵּנֶה. וְלִכְּן חֲזָנָה מִלְּאָךְ
ה' סָבִיב לִירְאָיו, לְהִקְיָפוֹ בְּכָל
הַצְדָּדִים כְּדִי לְהַצִּיל אוֹתוֹ,

וְיָמִיתִי אֶתִּי בַר נָשׁ לְאַתְדַּכְּאָה כִּד אִיהוּ בַר
תְּלִיסַר שָׁנִין, פְּדִין אֲזִדּוּג בַּר נָשׁ
בְּתַרְוִייהוּ חֵד מִימִנָּא וְחֵד מִשְׁמָאֲלָא, יִצְר
טוֹב לִימִנָּא וְיִצְר רַע לְשְׁמָאֲלָא. וְאַלִּין אֵינוֹן
תְּרִין מִלְּאָכִין מִמֶּשׁ מִמֶּנָּן, וְאֵינוֹן מִשְׁתַּפְּחִין
נִמְצָאִים תָּמִיד עִם הָאָדָם.

אֶתִּי בַר נָשׁ לְאַתְדַּכְּאָה, הֵהוּא יִצְר הָרַע
אֶתְפַּנֵּיָא קָמִיה וְשְׁלִיט יִמִּנָּא עַל
שְׁמָאֲלָא. וְתַרְוִייהוּ מִזְדּוּגִין לְנִטְרָא לִיה
לְבַר נָשׁ בְּכָל אֲרָחוֹי דְּהוּא עָבִיד. הֵדָּא הוּא
דְּכְתִיב כִּי מִלְּאָכִיו יִצְוֶה לָךְ לְשֹׁמְרָךְ בְּכָל
דְּרָכֶיךָ.

רַבִּי אֶלְעָזָר מוֹקִים לִיה לְהָאִי קָרָא בְּיַעֲקֹב,
דְּקוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא אֲזַמִּין בְּהִדְיָה
מִלְּאָכִין מִשְׁרִיין מִמֶּנָּן. בְּגִין דְּהָא אִיהוּ אֶתִּי
שְׁלִים בְּשִׁבְטִין עֲלֵאִין בְּלָהוּ שְׁלָמִין כְּדָקָא
יָאוּת, כְּמָה דְּאֶתְמַר (דְּכְתִיב) וַיַּעֲקֹב הִלָּךְ לְדַרְכּוֹ
וַיִּפְגְּעוּ בּוֹ מִלְּאָכִי אֱלֹהִים וְאֶתְמַר. וְהָכָא כִּינּוֹ
דְּאֶשְׁתַּזִּיב מִנִּיה דְּלָבָן וְהָא אֶתְפַּרְשׁ מִנִּיה
כְּדִין אֲזִדּוּגָת עָמִיה שְׁכִינָתָא וְאֶתוּ מִשְׁרִיין
קְדִישִׁין לְסִתְרָא לִיה, וְכְדִין (דף קסו ע"א) וַיֹּאמֶר
יַעֲקֹב כֹּאֲשֶׁר רָאָם וְגו'. וּמֵאֵינוֹן מִלְּאָכִין
שִׁדְר לִיה לַעֲשׂוֹ הֵדָּא הוּא דְּכְתִיב וַיִּשְׁלַח
יַעֲקֹב מִלְּאָכִים, מִלְּאָכִים מִמֶּשׁ הֵיוּ וְדָאִי.

פְּתַח רַבִּי יִצְחָק וְאָמַר כְּתִיב, (תְּהִלִּים לד) חֲזָנָה
מִלְּאָךְ יי סָבִיב לִירְאָיו וַיִּחַלְצֵם, הָא
אוּקְמוּהָ. אֲבָל בְּאַתְר חֵד כְּתִיב כִּי מִלְּאָכִיו
יִצְוֶה לָךְ, מִלְּאָכִיו סִגִּיאִין, וְהָכָא חֵד דְּכְתִיב
חֲזָנָה מִלְּאָךְ יי סָבִיב לִירְאָיו וַיִּחַלְצֵם. אֲלֵא
כִּי מִלְּאָכִיו יִצְוֶה לָךְ, אֵלִין שְׁאָר מִלְּאָכִין.
מִלְּאָךְ יי סָבִיב דָּא שְׁכִינָתָא, כְּמָה דְּאֶתְ אֶמַר,
(שְׁמוֹת ג) וַיֵּרָא מִלְּאָךְ יי אֵלָיו בְּלִבַּת אֵשׁ מִתּוֹךְ

הַסֵּנֶה. וּבְגִין כֶּף חֲזָנָה מִלְּאָךְ יי סָבִיב לִירְאָיו, לְאַקְפָּא לִיה בְּכָל סְטָרִין

וכשהשכינה שורה בתוך האדם, כמה מחנות קדושים כלם מדרגנים לשם.

בא ראה, כשדוד המלך נצל מאכיש מלך גת, אז אמר את זה, משום שהשכינה הקיפה אותו ונצל מהם מאכיש ומעמו, כל אותם שהתקיפו [שהקיפו] אותו. מה כתוב? (שמואל-א כא) ויתהלל בידם, למה ויתהלל? הנה צריך לכתב וישתגע, כמו שנאמר (שם) כי הבאתם את זה להשתגע עלי. אלא חזר על אותו דבר שאמר דוד בתחלה, שכתוב (תהלים עג) כי קנאתי בהוללים וגו'. אמר לו הקדוש ברוך הוא: חייך עדין אתה צריך את זה. כיון שנגנס לבית אכיש והחזיקו בו, מה כתוב? ויתהלל בידם, כאותם הוללים שקנא בהם בתחלה. ואז באה שכינה ושרתה סביב דוד.

ואם תאמר שהשכינה לא שורה כי אם בנחלתה, שהיא הארץ הקדושה - ודאי לא שורה בעבור [שיוקם] לינק ממנה, אבל שורה כדי להגן. וכאן כשבא יעקב מבית לבן, כל המחנות הקדושים הקיפו אותו, ולא נשאר לבדו.

אמר רבי חזקיה, אם כך [ס"א שקל המחנות הקדושים באו יחד עמו והשכינה עמו], למה כתוב ויתר יעקב לבדו וגו'? אמר רבי יהודה, משום שהכניס עצמו לסכנה והיה רואה אותה סכנה בעיניו, הם פרו ממונו, ואז אמר, קטנתי מכל החסדים ומכל האמת, אלו הם המחנות הקדושים שנפרדו ממנו.

רבי יצחק אמר, כדי להשאירו עם אותו ממנה של עשו שהיה בא ברשות עליונה, ואלה הלכו לומר שירה, שהגיע זמנם לשבח

בגין לשזבא ליה. וכד שכינתא שריא בגויה דבר נש, כמה משריין קדישין פלהו אנדמנו לתמן.

הא חזי, כד דוד מלכא אשתזיב מאכיש מלך גת כדין אמר האי, בגין דשכינתא סתרא ליה ואשתזיב מנייהו מאכיש ומעמיה כל אינון דאתקיפו [נ"א דאקיפו] ביה, מה כתיב, (שמואל א כא) ויתהלל בידם, אמאי ויתהלל, וישתגע מיבעי ליה, כמה דאת אמר, (שם) כי הבאתם את זה להשתגע עלי.

אלא אהדר על ההוא מלה דאמר דוד בקדמיתא דכתיב, (תהלים עג) כי קנאתי בהוללים וגו'. אמר ליה קדשא בריך הוא חייך עדיין אנת אצטריך להאי, כיון דעאל לבי אכיש ואתקיפו ביה, מה כתיב ויתהלל בידם, כאינון הוללים דקני בקדמיתא, וכדין אתיא שכינתא ושריא סתריה דדוד.

ואי תימא שכינתא לא שריא אלא באחסנתיה, דאיהי ארעא קדישא. ודאי לא שריא בגין [דיגדו] לינקא מנה, אבל לאגנא שריא. והכא כד אתא יעקב מבי לבן פלהו משריין קדישין סתרון ליה ולא אשתאר בלחודוי.

אמר רבי חזקיה אי הכי (ס"א דבלחו משריין קדישין אתו בחדיה ושכינתא בחדיה), אמאי כתיב ויתר יעקב לבדו וגו'. אמר רבי יהודה בגין דאעיל גרמיה לסכנה, והוה חמי להדיא סכנה בעיניו, אינון אתפרשו מגיה, וכדין אמר קטנתי מכל החסדים ומכל האמת, אליו אינון משריין קדישין דאתפרשו מגיה.

רבי יצחק אמר בגין לשבקא ליה עם ההוא ממנא דעשו דברשותא עלאה הוה אתי. ואליו אזלי למימר שירתא דמטא זמנייהו

את הקדוש ברוך הוא באותה
שעה, ואחר כך חזרו. זהו שכתוב
קטנתי מכל החסדים ומכל האמת
אשר עשית את עבדך וגו', ועתה
הייתי לשני מחנות. מחנה שכניה,
וכל ביתו. [ס"א מחנה אחר הנה, שכתוב מחנה
אלהים זה]. לשני מחנות - שהיה
שלם מכל הצדדים משני חלקים,
לכן ואדם.

רבי אלעזר אמר, הרי נתבאר
אותו לילה שלטון של צד של
עשו היה באותה שעה, שהרי
כתוב (בראשית א) יהי מארת חסר,
ומשום כך ויותר יעקב לבדו,
שנשאר יעקב, שהוא שמש לבדו,
שהתפסטה הלכנה מן השמש.
ואף על גב ששמירת נעים כל זה השמירה
(של) הקדוש ברוך הוא לא וזה ממנו
מכל וכל, ועל זה לא יכל לו,
שכתוב וירא פי לא יכל לו.

הסתבר למינה וראה את אברהם,
הסתפל שמאלה וראה את יצחק,
הסתפל בגופו וראה שנקלל מצד
זה ונקלל מצד זה, ואז ויגע בכף
ירכו, בעמוד אחד הסמוך לגוף,
שהוא מחוץ לגוף.

ורבן חנה מלאך ה' סביב ליראיו
ויחלצם, הקיפו בכל צדדי כדי
להצילו. וכששרתה שכניה בתוכו
[ס"א אליו], פמה חילות ומחנות באו
עמה, ומאותם מלאכים שלח
לעשו.

וישלח יעקב מלאכים. אמר רבי
אבא, וכי מה הוא התעורר אל
עשו? טוב היה לו לשתק ממנו.
אלא, אמר יעקב, יודע אני שעשו
חושש לכבוד אבא ולעולם לא
הרגיו אותו, והריני יודע, שהואיל
ואבא קים, איני פוחד ממנו, אבל
עכשו שאבא קים, אני רוצה

לשפחא ליה לקודשא בריך הוא בההיא
שעתא, ולכתר אהדרו, הדא הוא דכתיב
קטנתי מכל החסדים ומכל האמת אשר
עשית את עבדך וגו', ועתה הייתי לשני
מחנות. מחנה שכנתא, וכל ביתיה, [ס"א מחנה
הר הנה דכתיב מחנה אלהים זה], לשני מחנות, דהנה
שלים מכל סטרין מתרין חולקין חוור
וסומק.

רבי אלעזר אמר, הא אתמר, ההוא ליליא
שולטנותא דסטרא דעשו הוה בההיא
שעתא דהא כתיב (בראשית א) יהי מארת חסר,
ובגין כך ויותר יעקב לבדו, דאשתאר יעקב
דאיהו שמשא בלחודו, דאתפסאי סיהרא
מן שמשא. ואף על גב דנטירו [ס"א ועם כל דא
נטירו] דקדשא בריך הוא לא אתעדי מניה
מפל וכל, ועל דא לא יכול לו, דכתיב וירא
כי לא יכול לו.

אסתבר לימינא וחקא לאברהם. אסתפל
לשמאלא וחקא ליצחק. אסתפל
בגופא וחקא דאתפליל מסטרא דא
ואתפליל מסטרא דא, כדין ויגע בכף ירכו.
בחד עמודא דסמיה לגופא דאיהו לבר מן
גופא.

ובגין כך חונה מלאך יי סביב ליראיו
ויחלצם, אקיף ליה בכל סטרוי בגין
לשזבא ליה, וכד שרא שכנתא בגויה [ס"א
לגביה] פמה חילין ומשריין אתו בהדיה,
ומאינון מלאכין שדר לגביה דעשו:

וישלח יעקב מלאכים, אמר רבי אבא וכי
אמאי אתער איהו לגביה דעשו,
וטב הוה ליה לאשתוקי מניה. אלא אמר

יעקב ידענא דעשו חייש ליה ליקרא דאבא ולעולם לא ארגיו קמיה, והא
ידענא הואיל ואבא קיים לא מסתפינא מניה, אבל השתא דאבא קאים

להתפייס עמו. מיד - וישלח יעקב מלאכים לפניו.

וישלח יעקב מלאכים, רבי שמעון פתח ואמר, (משלי יב) טוב נקלה ועבד לו ממתכבד וחסר לחם. פסוק זה נאמר על יצר הרע, משום שהוא תמיד מקטרג לבני אדם, ויצר הרע מרים לבו ורצונו של האדם בגאונה, והולך אחריו, מסלסל בשעריו ובראשו, עד שמתגאה עליו ומושך אותו לגיהנם.

אבל טוב נקלה - אותו שלא הולך אחר יצר הרע ולא מתגאה כלל ומנמיך רוחו ולבו ורצונו אל הקדוש ברוך הוא, ואז אותו יצר הרע מתהפף לו לעבד, שלא יכול לשלט עליו, ואותו איש שולט עליו, כמו שנאמר (בראשית ד) ואתה תמשל בו.

ממתכבד - כמו שאמרנו, שהוא מכבד עצמו, מסלסל בשעריו, מתגאה ברוחו, והוא חסר לחם - חסר אמונה, כמו שנאמר (ויקרא כא) לחם אלהיו וגו', (שם) לחם אלהיהם הם מקריבם וגו'.

דבר אחר טוב נקלה ועבד לו - זה יעקב שהנמיך רוחו לעשו כדי שאחר כך יהיה לו עבד וישלט עליו ויתקנים בו (בראשית כז) יעבדוך עמים וישתחו לך לאמים וגו', ועדין לא היה זמנו כלל, אלא משום שהעבירו יעקב לסוף הימים. ועל זה היה מיד נקלה, ואחר כך אותו שמתכבד יהיה עבד לו. אותו שהוא חסר לחם יהיה עבד לאותו שנתנו לו רב דגן ותירוש.

בא ראה, על זה, משום שידע יעקב שהצטרף לו, עכשו התהפף לו לנקלה, ויותר חכמה ועקמומית עשה בזה מכל מה

בעינא לאתפייסא עמיה, מיד וישלח יעקב מלאכים לפניו.

וישלח יעקב מלאכים. רבי שמעון פתח ואמר, (משלי יב) טוב נקלה ועבד לו ממתכבד וחסר לחם, האי קרא על יצר הרע (קסו ע"ב) הרע אתמר, בגין דאיהו מקטרגא תדיר לגבי בני נשא, ויצר הרע איהו ארים לפיה ורעותיה דבר נש בגאונא ואזיל אבתריה מסלסל שעריה וברישיה עד דאיהו אתגאי עליה ומשיך ליה לגיהנם.

אבל טוב נקלה, ההוא דלא אזיל אבתריה דיצר הרע ולא אתגאי כלל ומאיך רוחיה ולפיה ורעותיה לגבי קדשא בריך הוא, וכדין ההוא יצר הרע מתהפף לעבד לו, דלא יכול לשלטא עלוי, וההוא בר נש שליט עלוי כמה דאת אמר, (בראשית ד) ואתה תמשל בו.

ממתכבד, כמה דאמרן דאיהו אוקיר גרמיה מסלסל בשעריה אתגאי ברוחיה, ואיהו חסר לחם, חסר מהימנותא כמה דאת אמר, (ויקרא כא) לחם אלהיו וגו' (ויקרא כא) לחם אלהיהם הם מקריבם וגו'.

דבר אחר טוב נקלה ועבד לו, דא יעקב דמאיך רוחיה לגביה דעשו. בגין דלבתר ליהוי עבד לו וישלוט עלוי ויתקנים ביה (בראשית כז) יעבדוך עמים וישתחו לך לאומים וגו', ועדין לא הוה זמניה כלל. אלא בגין דסליק ליה יעקב לבתר יומיא, ועל דא הוה מיד נקלה. ולבתר ההוא דאיהו מתכבד יהא עבד לו, ההוא דאיהו חסר לחם יהא עבדא לההוא דיחבו ליה רוב דגן ותירוש.

הא חזי, על דא בגין דידע יעקב דאצטריך ליה, השתא אתהפף ליה

שעשה לעשו. שאלו היה יודע
עשו חכמה זו, יהרג את עצמו ולא
יבא לידי זה, אבל הכל עשה
בחכמה, ועליו אמרה חנה
(שמואל א ב) ה' יחתו מריבו וגו' ויתן
עז למלכו וגו'.

ויצו אתם לאמר כה תאמרון
לאדני לעשו כה אמר עבדך יעקב
עם לכן גרתי ואחר עד עתה. מיד
פתח יעקב להתהפך לו לעבד כדי
שלא יסתכל עשו באותן ברכות
שברכו אביו, שהרי יעקב העביר
אותן לסוף, כפי שאמרנו.

אמר רבי יהודה, מה ראה יעקב
ששלח לעשו ואמר עם לכן גרתי,
וכי מה עשה בשליחותו של עשו
[שאמר] דבר זה? אלא לכן הארמי,
קולו הלך בעולם, שלא היה אדם
שינצל ממנו, והוא היה מכשף
בכשפים וגדול בקוסמים, ואבי
בעור היה, ובעור אבי בלעם,
שכתוב (יהושע יג) בלעם בן בעור
הקוסם, ולכן חכם במקשפים
ובקוסמים יותר מבלעם, ועם כל זה
לא לכל ליעקב, ורצה לאבד את
יעקב בכמה כלי זין. זהו שכתוב
(דברים כו) ארמי אבד אבי.

אמר רבי אבא, כל העולם היו
יודעים שלכן היה גדול החכמים
והמכשפים והקוסמים, ומי שרצה
לאבד אותו בכשפיו, לא נצל
ממנו, וכל מה שידע בלעם - ממנו
היה, וכתוב בבלעם (במדבר כב) פי
ידעתי את אשר תברך מברך ואשר
תאר יואר, וכל העולם היו
פוחדים מלכן ומכשפיו. ודבר
ראשון ששלח יעקב לעשו - אמר
עם לכן גרתי.

ואם תאמר שמעט היה, חדש או
שנה - לא כן, אלא ואחר עד
עתה, עשרים שנה התאחרתי עמו.
ואם תאמר שלא עלה בידי כלום -

אתאחרית עמיה. ואי תימא

נקלה. ויותר חכמה ועקימו עבד בְּדָא, מפל
מה דעבד לגבי דעשו. דאילו הוה ידע עשו
חכמה דא יקטיל ליה לגרמיה ולא ייתי
לדא, אבל כלא עבד בחכמתא, ועליה
אמרה חנה (שמואל א ב) יי יחתו מריבו וגו' ויתן
עז למלכו וגו'.

ויצו אתם לאמר כה תאמרון לאדני לעשו
כה אמר עבדך יעקב עם לכן גרתי
ואחר עד עתה. מיד פתח יעקב להתהפך
ליה לעבדא, בגין דלא יסתכל עשו באינון
ברכאן דברכיה אביו, דהא יעקב סליק לון
לבתר בְּדָא אַמְרֵן.

אמר רבי יהודה מאי חמא יעקב דשדר
ליה לעשו ואמר עם לכן גרתי, וכי
מה עביד בשליחותיה דעשו (דאמר) מלה דא.
אלא לכן הארמי קליה אזיל בעלמא דלא
הוה בר נש דישתזיב מגיה, דהוא הוה חרש
בחרשין ורב בקוסמין, ואבוי דבעור הוה,
ובעור אבוי דבלעם, דכתיב (יהושע יג) בלעם בן
בעור הקוסם, ולכן חכם בחרשין וקוסמין
יתיר מפלהו, ועם כל דא לא יכיל בייעקב.
ובעא לאובדא ליעקב בכמה זיינין הדא הוא
דכתיב, (דברים כו) ארמי אובד אבי.

אמר רבי אבא כולי עלמא הוי ידעי דלכן
הוה רב חפימין וחרשין וקוסמין,
ומאן דבעי לאובדא בחרשוי לא אשתזיב
מגיה, וכל מה דידע בלעם מגיה הוה. וכתוב
ביה בבלעם (במדבר כב) פי ידעתי את אשר
תברך מברך ואשר תאר יואר. וכולי עלמא
הוו מסתפי מלכן ומחרשוי, ומלה קדמאה
דשדר יעקב לעשו אמר עם לכן גרתי.

ואי תימא דזעיר הוה ירח או שתא. לאו
הכי, אלא ואחר עד עתה, עשרין שנין

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנות הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלוקי ואלוקי אבותי שיתקנים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי בפיך ובצל ידי כפיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופורקיא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלכנה באור החמה ואור החמה יהיה שבעתים באור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, ויזתם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראנו וקראנו יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עזנו במהרה בימינו. ויקוים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביזם ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלוקי אבותי שזכיתי ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרה עילאה, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביצקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי בפיך לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקנים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי בפיך ובצל ידי כפיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. ובפרפת משה רבינו מהימנא בתגלה במהרה דידן, ה' בדר יחזנו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשונו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך כבתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאהבה את שמו הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת).

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על כן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במיחד בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עין פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אפילו אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, וצ"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: כתבו המקובלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר לימודים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזוהר הנשמה... וביזם שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמיחד ביום הקדוש יום השבת שאין ערוך להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיחד בזכות למודו. וכן לקמי וחמותו ע"ה (ועין קב הישר) והנה שזכרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועין פלא יוציא ערך כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמנ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיִּמְלִיךְ מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמנ) בְּחֵיכּוֹן וּבְיוֹמִיכּוֹן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאָמְרוּ אָמֵן: יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמָיָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלָּה
וַיִּתְהַלָּל שְׁמֵהּ דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (אמנ) לְעֵלְא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תִּשְׁבַּחְתָּא וְנַחְמָתָא דְאַמִּירָן בְּעֶלְמָא וְאָמְרוּ אָמֵן: עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְּעֶסְקִין בְּאַוּרִיתָא קִדְשָׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הָדִין וְדִי בְּכָל אַתְר וְאַתְר, יְהֵא לְנָא וּלְהוֹן וּלְכּוֹן חֲנָא וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרִי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאָמְרוּ אָמֵן: יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבַע וַיִּשְׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וּרְפוּאָה וּגְאֻלָּה וְסְלִיחָה וּכְפָרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לָנוּ וּלְכָל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאָמְרוּ אָמֵן: (אמנ) עוֹשֶׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֶׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאָמְרוּ אָמֵן: (אמנ)

הַשְׁבֵּכָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרִי אִישׁ יָרָא אֶת יְהוָה בְּמַצּוֹתָיו חָפֵץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יַחוּס וַיַּחְמוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וּנְשָׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפָּטֵר מִן עֲלְמָא הָדִין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וַיַּחוּס וַיַּחְמוֹל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירָהוּ בְּצֵל כְּנָפָיו וּבִסְתֵּר אֶהְלֹו לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיכְלוֹ. וּלְקַץ הַיָּמִין יַעֲמִידָהוּ. וּמִנְחַל עֵדֶנּוּ יִשְׁקָהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִּׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֵה אֱלֹיו
הַשְׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יִהְיֶה שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִּים עַמּוֹ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְׁבֵּכָה לְאִשָּׁה: אִשָּׁת חַיִּל מִי וּמִצָּא, וְרַחֵק מִפְּגִינִים מְכַרָּה: שֶׁקֶר חָחַן וְהֶבֶל
הֵיפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלָּל: תְּנוּ לָהּ מִפְּרִי יָדֶיהָ, וַיִּהְלֹוהּ בְּשַׁעְרִים
מְעֻשִׂיָּה: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יַחוּס וַיַּחְמוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וּנְשָׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפָּטֵר מִן עֲלְמָא הָדִין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יַחוּס וַיַּחְמוֹל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֵה אֱלִיָּה
הַשְׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יִהְיֶה שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בָּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבתתא ונחתתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באוריתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא חנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום בברומיו הוא ברחמי יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אגא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוני בן פלוני) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכך הקדושים והטהורים להוליכו ולהשיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערכה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לדשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אגא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלונית בת פלוני) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכך הקדושים והטהורים להוליכה ולהשיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערכה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לדשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

חזק והתעוררות ללמוד ספר הזוהר הקדוש - ובפרט על ציון התנא האלקי הרשב"י זי"ע

מִבְּ"ק אֲדָמוֹ"ר מְהֵאֲלֵמִין שְׁלִיט"א

ובספר תורה ודעים להר"ח הטוב ז"ע (מסכת כתב; אם אומרים יודישים של תלמיד חכם שכבר בלעו תלמוד, הלא היה ראוי למעלה התלמוד בלעו מקום כמבואר בוזהר הקדוש (חלק ב' פרשת פסח דף ר"ט ע"א), וז"ל: בשנו חד קדש דהוא אפר, פנו אתר פנו אתר דרבי פנו אתר ב' איור אדוהו גמייב, דתנינן דכל אתר דצדיקא אתחדש ביה מיל דאורייתא, אתר אדוהו בההוא שכלן דשרא כמנוי צדיקא אורייתא, להדרתא בההוא אתר דאמרוני מלי דאורייתא, כמנוא דא דהוא אתר רבי פנחס בן יאיר למפקד התארייתא, ואשכחא אילין צדיקאין מוהלתין דאורייתא, אתחדשו כמלקדאין הוואו ואתר דרבי פנחס בן יאיר קדוש, תרגום

3. מתוך מכתבו של המרא דאתרא של מירון (הנאו הדריק רבי מאיר שטרן שליט"א): בימות המלח, במזרח (ראו) דאמיר רבין ויזקן מושיב רבי, בשעתו רב דאמיר, של תלמידי חקם שאומרים דבר שמועה מפי בעולם הזה שפוטו דאובות שפבר, ורש"י שם בימות וזה לשונו, שיהא שפתי ענות שפבר, כאן וזה רש"י שם בבבליה וזה לשונו: ונתא הוא לו שדוקה פה. כעין גרשום שובות, בעולם הזה ושלמותו, דאובות בעולם הקבא. ואמרתו לפרש תקן של "שפתותיו דאובות", מהי הפשיטות ומה התא ויצא לו וקטן על ידו, ה' אנו באנו אל הברש"י וקובשין שם אחד בקשטות הורחיתו ונחמיתו, שפברם אהה, ה' אי אפשר וזה גל וזה, ובהה נחצה לפני הברש"י, שפחל ונחיה, שפזנו שפתיים, ויבדן וימלא שפחלנו, וזה על יד' שפזנו וקדמים תורתו בקשטות' וקטן "התרת" (ע"ה) וועיסל לו וזה, ועל יד' הוא מחזיר על נחת וזה ומהפחל שפזנו, וכחו דרול, כמו שאמר על עצמו, ויכלו לקשר את כל העולם מן דריו, וקמלאר ובהה גרשום (ה' ג' ב' ד' ג' ו') לשונו: אנו קיזימו

ואמרו חז"ל ביבמות (פר ע"ב - פר ט"א) ע"פ אהל ו' אלעזר אמר לשמעטא בי מדרשא, ולא אמרה שמעיה דר' יוחנן. שמע רבי יוחנן קספ... ורבי יוחנן מאי שמעא קספ חזקיהו? אהי' דאמר רב ירודה אמר: רב, מאי דכתיב 'אגורה באהלך עולמים'? וכי אפשר לו לאדם לגרו בעני עולמים? אלא אמר דוד לדוד הקדוש בן דוד הוא: רבונו של עולם, יהי רצון שמעיה דבר שמועה מפי בעה"ה. דאמר רבי יוחנן מושב רבי שמעון בן יוחאי: כל תלמיד חכם שאומרים דבר שמועה מפיו בעולם הזה - שפותליו יבובות בקבר. אמר: יצחק בן יעזרא ואיתימא שמעון יעזרא: מאי קראה? "ותכין כיון הטוב הולך לדור" למישרים דובב שפתי ישנים". ככוור של ענבים, מה כוור של ענבים כיון שמוציא אדם אנעו עליו מיד דובב, אף תלמידי חכמים כיון שאומרים דבר שמועה מפיהם בעולם הזה שפותלם יבובות בקבר?

1. הקדוש ברוך הוא וְגַל הַסְּמִימָלַי אֵל מַעֲלֵה
 גַּל לַיְשׁוּת הַדְּרִיקִים וְקִצְאִים מְבִרֹר בְּגִיבֹר
 גִּצְת הַקִּצְצִים אֲדִישָׁא שֶׁלֹּא יִשְׁכַּח הַקִּצְצִים
 בְּכִי חַיִּים בִּן שֹׁשֶׁה הַרְאוֹר חֲשִׁימִי, וְחִתּוֹ נֶגֶז עֲלֵינוּ
 הָיָה פֶּעַם אֶתֶּת הַרְלִילָא הַתָּה עִיר הַקִּדְשָׁא גִצְת
 הַתִּקְתָּה וְחִתּוֹנֹה, וְהַרְשָׁעָה לְהַנְעִיז הַתִּקְתָּתִּית
 אֶל שֶׁשְׁלִימִי לְעִיּוֹ הַכִּי מִשְׁרֹן בֶּן יוֹחָנָן, וְגַל הַקִּצְצִים
 מִתְּחַמְּרוֹ וְהָיָה עוֹלָה שֶׁל גִּיבֹר וְגַל כְּלָלִי, וְגַל הַקִּצְצִים
 הָיָה הָיָה בְּסִתְּמָה וְנִשְׁעָה, הִיוּ אֵי הַשִּׁשָּׁל הַנִּסְכָּה,
 אֵלֶּם אֶל שֶׁשְׁלֵכָת קוֹשָׁא קוֹשָׁא קוֹשָׁא, הָיָה, וְגַל
 הַקִּצְצִים אֵל מַעֲלֵה הַגַּל, וְגַל לַיְשׁוּת הַדְּרִיקִים
 שֶׁשְׁאֵל, וְגִצְת הַרְלִילָא הַתָּה שֶׁשְׁמֵן שִׁסְמָה גְדוּלָּה,
 שֶׁשְׁמֵן, וְכִי שִׁסְמָל עֲלִיר אֲבָדִי גִצְת בְּסִתְּמָה בְּכִי
 מִשְׁלִיכִי.
2. וְיִשְׂרָאֵל עַל זֶה בִּסְפֹר יַעֲרֹת דְּבִשׁ, (חֲלֵק שֵׁן -
 דְּרוֹשׁ) ... הִיוּ לְהִבֵּן, כֹּל מְנוּס אִדֹר דִּבְכָּ
 וְחִתּוֹנֹה, אַבֵּל כְּתוּמִים דְּבִר שִׁסְמָה מְפִיז, וְגַל
 שֶׁשְׁמֵן דִּיק חֲתוּמִים אֶל שֶׁשְׁלֵכָת שֶׁשְׁמֵן וְחִתּוֹנֹה